

uteha stranaca (VIII)

jan mekjuen

Robert se nasmejao popustljivo. »Ali na žalost, oni ne veruju u sebe kao u muškarce.«

Miris belog luka i prženog mesa ispunjavao je sobu. Iz Kolinovog stomaka dopro je prođeni udaljeni zvuk, kao glas preko telefona. Povukao se napred i oslobodio Robertove ruke. »Tako«, rekao je pošto je ustao, »ovo je muzej posvećen dobrim, stariim vremenima.« Glas mu je bio ljubazan ali istovremeno i usiljen.

Robert je takođe ustao. Geometrijske crte njegovog lica nekako su se produbile, a njegov osmeh je postao staklast, nepromenljiv. Kolin se na mah okrenuo da odloži čašu na rukohvat fotelje i kako se ispravio, Robert ga je pesnicom pogodio u stomak, bio je to blag udarac, koji mu nije mogao isterati sav vazduh iz pluća i koji je mogao delovati nestrašno. Kolin se spustio na zemlju kraj Robertovih nogu, gde se previjao, ispuštajući neke grelne glasove kao neko ko ne može doći do vazduha. Robert je odneo prazne čaše do stola. Kada se vratio, pomogao je Kolinu da ustane i da se nekoliko puta presavije u struku. Konačno je Kolin umakao i šetao po sobi duboko udišući vazduh. Zatim je izvadio maramicu i blagim pokretima izbrisao oči, videvši nejasno Roberta kako pali cigaretu i odlazi prema kuhinjskim vratima.

Kolin je sedeо u uglu sobe i posmatrao Meri kako pomaže Kerolajn da postavi sto. Meri je s vremena na vreme upućivala ka njemu zabilježene poglede. Jedanput mu je čak i prišla i stisnula mu ruku. Robert se nije pojавio sve dok prvo jelo nije bilo na stolu. Bio se preobukao u svetlo krem odelo i nosio je tanku crnu satensku kravatu. Jeli su supu, šnicle, zelenu salatu i hleb. Na stolu su bile dve flaše crvenog vina. Seli su na kraj trpezarijskog stola blizu jedno drugom, Kerolajn i Kolin sa jedne, a Robert i Meri sa druge strane. Odgovarajući na Robertova pitanja, Meri je govorila o svojoj deci. Njena desetogodišnja devojčica bila je konačno izabrana u školski fudbalski tim, ali su je dečaci tokom prva dva meča toliko napadali da je morala provesti nedelju dana u krevetu. Onda se za sledeću utakmicu veoma kratko ošišala, da bi izbegla nasiљe i uspela čak da do gol. Njen sin koji je dve i po godine stariji može da optriči lokalnu atletsku stazu za manje od devedeset sekundi. Kada je završila sa svim tim, Robert, kome je očigledno bilo dosadno, usredstrio se na hranu.

Onda je nastala duga pauza, prekidana samo zvezketom escajga po tanjirima. Zatim je Kerolajn nervozno postavila jedno veoma komplikovano pitanje o dečijim školama, tako da je Meri morala naširoko raspredati o potrebi reforme školstva. Kad je zamolila Kolina da joj pogigne u objašnjenju, on je to formulisan na najkraći mogući način; a kada se Robert nagnuo preko stola dodirnuvši Kolinovu ruku, pokazujući na njegovu gotovo praznu čašu, on je pogledao odsutno u stranu.

OSMO POGLAVLJE

Mada je to do sada bio najtoplji dan, nebo iznad njihovih glava beše više crno nego plavo, a more, kada su ga konačno ugledali prethodno prolazeći kroz prometne avenije pune kafea i prodavnica sa suvenirima, bilo je uljastosive boje i po njegovoj površini valjala se tamno-bela pena. U pličaku, gde su se minijaturni talasi razbijali o pesak boje slame, deca su se igrala i vikala. Malo dalje mogao se videti poneki usamljeni plivač, zapravo, ruke plivača u pokretu, ali većina sveta koji je bio tu razbaškaren na sve strane, došla je zbog sunca. Mnogočlane porodice okupljene oko stolova pripremaju su ručak, koji se sastojao od zelene salate i boca tamnog vina. Bilo je tu i usamljenih muškaraca i žena ispruženih po peškirima, čija su se tela presijavala namazana uljem. Svuda unaokolo culi su se uključeni tranzistori, a povremeno i poneki roditelj kako doziva svoje dete, nadjačavajući žagor mališana.

Kolin i Meri su prešli oko dve stotine jardi idući po vremom pesku, prolazeći pored usamljenih ljudi koji su pušili cigarete i čitali knjige, pored ljubavnika, pored deda i baka sa unucima u kolicima, tražeći određeno mesto da bude blizu vode, ali ne toliko blizu da bi ih deca mogla prskati, a dovoljno daleko od tranzistora i porodice sa alzaškim psima; ipak ne toliko blizu da ugroze privatnost usamljenog para na roza peškiru i dovoljno daleko od kante za smeće iznad koje je plesao veliki oblik plavičastocrnih muva. Svaka potencijalna lokacija bila je diskvalifikovana iz nekog razloga. Konačno su ugledali jedno pristojno mesto, samo što je u sredini tog prostora bilo mnogo dubreta. Upravo kada su počeli prenositi prazne boce i konzerve i dopola pojedenu parčad hleba do kante za smeće, iz vode su izjurili jedan čovek i njegov sin kose prelepjene vodom, insistirajući na tome da je mesto njihovo i da ga ostave na miru. Kolin i Meri su nastavili da hodaju i složili su se — to je bilo prvo što su progovorili od kada su sišli sa broda — da, pošto su žeeli da dudu na plažu, nisu mogli sačuvati privatnost svoje hotelske sobe.

JAN MEKJUEN (IAN MCEWAN), britanski pripovedač i romanopisac, rođen je 1948. godine u Oldersotu. Za prvu knjigu pripovedaka *Prva ljubav, poslednji obredi* koja je objavljena 1975. godine dobija nagradu Somerset Moma 1976. Tri godine posle objavljanja prve zbirke pripovedaka, 1978., izdaje drugu zbirku pripovedaka *Izmedju čaršava*, a iste godine objavljuje svoj prvi roman *Cementna bašta*. 1981. godine objavljuje svoj drugi roman pod naslovom *Uteha stranaca* i iste godine izdaje zbirku TV drama *Podražavanje*. Mekjuen je, po mišljenju mnogih kritičara i autora, najznačajniji pisac koji se javio u Velikoj Britaniji tokom sedamdesetih godina.

Konačno su se smestili blizu dve tinejdžerke, koje su neki muškarci pokušavali da zavedu nesigurno se prevrćući preko glave i bacajući jedan drugome pesak u oči. Kolin i Meri su namestili svoje peškire, skinuli se u kupaće kostime i seli licem okrenuti moru. U njihovo vidno polje ušetali su jedan čamac koji je vukao skijaša, nekoliko morskih galjebova, dečak koji je nosio nekakvu limenu posudu okačenu o vrat i prodavao sladoled. Dva mladića su tako snažno udarala ruku trećeg da su tinejdžerke u jednom trenutku kriknule u znak protesta. Tada su mladići stali oko njih i predstavili se. Kolin i Meri su se čvrsto držali za ruke stežući jedno drugom prste i time se podsećali da su svesni sopstvenog prisustva.

Meri je za doručkom ponovila svoju priču o fotografiji. Učinila je to bez razmišljanja, jednostavno nižući činjenice onim redosledom kojim su se javljale u njenoj glavi. Dok je govorila, Kolin je klimao glavom, napomenuo da se seća nekih stvari od sinoć, postavio je nekoliko pitanja u vezi sa određenim detaljima (da li su posude sa geranjumima bile na fotografiji — da, na koju stranu su padale senke — ona se nije mogla setiti), složio se sa njom u nekим opštlim primedbama. Klimao je glavom i umorno trljao oči. Meri se ispružila da stavi šaku na njegovu ruku i pri tom laktom oborila bokal sa mlekom. Dok su se u sobi presvlačili za plažu, ona ga je srušila na krevet i čvrsto zagrlila. Ljubila ga je u lice, privijući mu glavu na grudi i ponavljajući koliko ga voli i kako obožava njegovo telo. Položila mu je ruku na onu stvar, koja se učvrstila i podigla, a ona ju je stegla. On je mazio Meri po grudima, zarivši svoj kažiprst duboko u nju. Skupio je kolena, sisao je, gubio se medu njenim grudima, dok se ona klatila napred-nazad ponavljajući njegovo ime; onda je, poluplačući, polusmejući se, rekla: »Žašto je tako zastrašujuće kada nekog jako voliš? Žašto je to toliko stravično?« Ali, oni nisu ostali na krevetu. Podsetili su jedno drugo na obećanje da danas idu do plaže, te su se razdvojili da bi spakovali peškire.

Kolin je ležao na stomaku, dok je Meri zajašila njegove butine i utrljavala mu ulje po ledima. Zatvoreni očiju i lica oslonjenog na šake, po prvi put je ispričao Meri kako ga je Robert udario u stomak. Ispričao je taj dogadjaj bez ulepšavanja i ne povezujući ga sa onim što je osećao, ni tada ni sada; jednostavno je prepričao njihov razgovor, opisao njihove pozicije, tačan sled dogadaja. Dok je govorio, Meri mu je blago masirala leđa, krećući od dna kićme nadole, pritisikajući čvrstim pokretima palčevo svaki mišić pojedinačno, sve dok nije stigla do krutih žila u vratu. »To boli«, rekao je Kolin. Meri reče: »Nastavi. Završi priču.« Onda joj je ispričao šta mu je Kerolajn šaputala kad su odlazili. Iza njih, žagor mladića polako se pojačavao, da bi se pretvorio u opšti smeh, nervozan, ali razdragan; onda su devojke razgovarale medusobno, tih i brzo, a onda se ponovo začuo opšti smeh, ovog puta manje nervozan, više pričušen. Još dalje iza njih čuo se umirujući zvuk talasa koji su udarali o obalu u gotovo pravilnim razmacima. Sunce je ječalo kao glasna muzika. Kolinove reči su se slivale jedna u drugu; pritisak Merinih prstiju je popuštao i postao ritmičan.

»Čula sam je«, rekla je Meri kad je Kolin završio.

»Ona je neka vrsta zatvorenika«, rekao je Kolin, a onda je ponovio: »Ona je zatvorenik.«

»Znam«, rekla je Meri držeći ruke oko Kolinovog vrata kao omču, opisivši razgovor sa Kerolajn na balkonu.

»Žašto mi to nisi ispričala ranije?«, pitao ju je na kraju.

Meri se dvoumila. »A, zašto ti *meni* nisi rekao?« Sjajala je sa njegovih butina i sada je svako od njih sedeо na svom peškiru gledajući more.

Posle duže pauze, Kolin reče: »Možda on nju tuče.« Meri je klimnula glavom: »Pa, ipak...« Zgrabio je pesak u šaku i pustio da polaganje pada po njegovim palčevima. »... pa, ipak, ona deluje sasvim...«, razvlačio je nejasno.

»Sasvim zadovoljno?«, rekla je Meri mrzovoljno. »Svi znaju kako žene vole kad ih tuku.«

»Ne možeš suditi samo po sebi.« Kolinova plahovitost ih je oboje iznenadila. »Ono što sam ja, zapravo, želeo da kažem je... da ona deluje, kao da se nečin hran.«

»O, da«, reče Meri. »Bolom.«

Kolin je uzdahnuo i ponovo legao na stomak.

Meri je napučila usne posmatrajući decu koja su se igrala u pličaku. »One razglednice«, promrmljala je.

Ostali su da sede čutke sledećih pola sata; njihove blage nesuglasice bilo je teško definisati. Obuzelo ih je osećanje da nekoliko prošlih dana nije bilo ništa drugo do oblik parazitizma, neprimerena zavera čutanja prikrivana tolikim govorom. Žavukla je ruku u tašni i izvadila gumicu kojom je prikupljala kosu u konjski rep. Onda je naglo ustala i krenula prema vodi. Dok je prolazila pored jedne bučne gomile, nekoliko

cina muškaraca je sočno zviždala za njom. Meri se okrenula pogledavši upitno, ali su se oni samo budalasto nasmejali i gledali na drugu stranu, dok se jedan od njih nakašljavao. Kolin, koji se nije pomerio, posmatraju je kako stoji do članaka u vodi medu decom koja su se smejala i uzbudeno kričala, bacajući se po talasima. Izgledalo je da Meri posmatra grupu starije dece, koja su bila dublje u vodi i koja su se prakačala i poigravala sa velikom crnom traktorskog gumom. Gazila je sve dublje u vodu, dok nije došla u istu liniju sa njima. Deca su je pozvala, boderči je da se valjano pokvasti, i Meri je klimnula glavom u njihovom pravcu. Bacila je najkraći mogući pogled preko ramena prema Kolinu i nagnuvi se napred, prepustila se vodi.

Kolin je ležao oslonjen na laktave, uživajući u toplosti i relativnoj usamljenosti. Jedan od mladića je doneo jarkocrvenu loptu i sada je nastala opšta galama oko toga koju će igru igrati, i što je bilo još teže, kako će se raspodeliti u timove. Jedna od devojaka im se pridružila. Uprla je prstom u ledu najvećeg mladića, tobož ga nešto opominjući. Njena prijateljica, koja je bila visoka i mršava, sa vretenastim nogama, stajala je sa strane i igrala se, pomalo nervozno, pramenom kose, pomirljivog izraza lica. Zurila je u lice četvrtaste majmunolike prilike, koja je, izgleda, bila određena da zabavlja nju. Pri kraju jedne od njegovih priča, on joj je prišao i prijateljski je potapšao po ramenu. Malo kasnije poletelo je napred i uštinuo je za nogu, otrčao nekoliko koraka, a onda se okrenuo i rekao joj da ga vija. Kao tek rođeno tele, ona je napravila nekoliko uzaludnih koraka, a onda je zburjeno posrnula. Provukla je prste kroz kosu i okrenula se prema prijateljici. Majmun joj je ponovo prišao i ovo-ga puta je pljesnuo po zadnjici, jednim veštim, usputnim udarcem, koji je ispaio iznenadjuće glasan. Svi ostali, uključujući i nižu devojku, nasmejali su se, a majmun je likujući izveo jedan »ciganski točak«. Još uvek se hrabro smešeći, devojka vretenastih nogu mu se uklonila s puta.

Dva držača za suncobrane su zabodena na određenom rastojanju u pesak i povezana kanopom; odbjorka je mogla da otpoče. Majmun, uverivši se da je devojka vretenastih nogu u njegovom timu, povede je u stranu da joj objasni pravila igre. Uzeo je loptu u ruku, a onda, pokazujući joj svoju skupljenu pesnicu, odbacio loptu visoko u vazduh. Devojka je klimnula glavom i nasmešila se. Ona je prvo odbila da ponovi, ali poslošto je on insistirao, ipak je to učinila. Dok je trčao za loptom, majmun je aplaudirao.

Kolin je šetao uz ivicu vode ispitujući trag pene duž plaže. U svakom, i najmanjem mehuriću svetlost se rasipala i pretvarala ga u savršenu dugu, kao na filmu. Trag pene se na njegove oči sušio; tuce malih duga nestajalo je svake sekunde, svaka pojedinačno, u različitom trenutku. Kada se podigao, nije bilo više ničeg sem nepravilnog kruga pene. Meri je bila udaljena otrplike dve stotine jardi od obale; glava joj je bila mala crna tačka na ravnoj sivoj površini. Da bi je bolje video, Kolin je zaklonio oči rukama. Izgleda da više nije plivala prema pučini; zapravo, činilo mu se da je okrenuta licem prema obali, ali je bilo veoma teško zaključiti da li to ona pliva prema njemu, ili se samo održava na vodi. Kao da je znala o čemu on razmišlja; podigla je ruku i užurbano mu mahnula. Da li je to bila njena ruka, ili samo talas iza nje? Za trenutak, njena glava nestade iz njegovog vidnog polja. Potonula je i ponovo se pojavila i još jedanput je prepoznao isti pokret ruke iznad glave. Sigurno je to bila ruka. Kolin joj je odmahnuo, oštrot udahnuvši vazduh. Zagazio je nekoliko koraka u vodu a da to uopšte nije primetio. Izgledalo mu je kao da se glava okrenula, ovog puta ne nestajući, ali kao da se beživotno pomerala sa jedne na drugu stranu. Pozvao ju je imenom, ali ne glasno, već paničnim šapatom. Stoeći u vodi do grudi, poslednji put je pogledao u njenom pravcu. Još jednom joj je glava nestala; još je bilo teško otkriti da li je ona tonula, ili se samo skrivala iza talasa.

Počeo je da pliva u njenom pravcu. U lokalnom bazenu plivao je furioznim, negovanim kralulom te je ostavljao duboku brazdu iza sebe, plivajući u jednom smeru, a kada mu je bolje išlo, onda je to uspevao da postigne plivajući u oba pravca. Bio je slab na duže staze i žalio se da mu je, zapravo, dosadno da pliva gore-dole po bazenu. Sada je plivao nekim kompromisnim stilom, praveći jake zamaha i glasno dišući. Posle otrplike dvadesetak jardi morao je da zastane i odmori se. Odmarao se ležeći na ledima nekoliko sekundi. Ma koliko žmirio, nije uspeo da vidi Meri. Ponovo je počeo da pliva, sada sporije, mešajući kralul sa prsnim stilom što mu je omogućavalo da lakše diše i da održava glavu iznad talasa, koji su sada postajali sve veći. Kada se ponovo zaustavio, uspeo je da je ugleda. Viknuo ju je, ali glas mu je bio veoma slab. Sem toga, činilo mu se da ga strašno iscrpljuje toliko ispuštanje vazduha iz pluća odjednom.

Ovde, na nekoliko inči od površine, voda je bila topla, dok su mu noge, koje je provlačio kroz vodu, bile ledene od hladnoće. Kada se okrenuo da nastavi da pliva talas ga je zaplijusnuo posred lica i on je progutao veću količinu vode. Morao je da se okrene na ledu kako bi se odmorio. O, Bože, rekao je, ili pomislio, opet i opet: o, Bože! Kretnuo je još jedanput, napravio nekoliko zamaha kralulom i morao da se zaustavi, ruke su mu bile natopljene vodom i stoga otežale, suviše teške da bi ih mogao izvlačiti iz vode. Sada je sve vreme plivao prsno, probijajući se kroz vodu jedva primetno. Kada se ponovo zaustavio da bi došao do vazduha, podižući glavu iznad talasa, ugledao je Meri, otrplike deset jardi udaljenu, kako pluta na vodi. Nije mogao videti izraz njenog lica. Nešto mu je doviknula, ali voda mu je ulazila u uši i prigušivala reci. Za poslednjih nekoliko jardi trebalu mu je strašno mnogo vremena. Kolinov prsnii stil je sada sve više licio na koprcanje i kada je ponovo smogao snage da podigne glavu, činilo mu se kao da se Meri udaljila. Konačno je stigao do nje. Ispružio je ruku, uhvatio je za rame i ona je potonula pod njegovim prstima. »Meri!«, uzviknuo je Kolin, progušavši pri tom mnogo vode.

Meri je izronila, izduvala nos prstima. Oči su joj bile male i crvene. »Nije li divno?«, uzviknula je. Kolin je zadahtao i ponovo posegnuo za njenim ramenom. »Pazi!«, rekla mu je. »Lezi na ledu, inače ćeš nas oboje potopiti. Pokušao je da govoriti, ali voda mu je ušla u usta istog časa kada ih je otvorio. »Ovde je tako divno posle onih uskih ulica«, rekla je Meri.

Kolin je ležao na ledima, sa rukama i nogama raširenim kao u morske zvezde, očiju zatvorenih. »Da«, rekao je konačno, sa teškoćom. »Fantastično je.«

Kada su se vratili, plaža više nije bila tako prepuna ljudi, a odbjorka je upravo bila završena. Visoka devojka je odlazila sama, oborenje glave. Ostali su posmatrali kako majmun poskakuje za njom, a onda, kada ju je sustigao, hodao je ispred nje idući unatrag i iscrtavajući rukama neke ekstravagantne kružne pokrete. Kolin i Meri su povukli svoje stvari u hlad napuštenog suncobrana i odspaval pola sata. Kada su se probudili, plaža je bila još praznija. Igrači odbjoke i njihova mreža su nestali, samo su još one mnogočlane porodice bile tu, dremajući i mrmlijajući oko stolova prekrivenih otpaćima.

Na Kolinov predlog, oni se obukiose i uputiše u pravcu velike avnije, u potrazi za hranom i pićem. Za manje od četvrt sata su uspeli da pronadu restoran koji im je odgovarao. Seli su na terasu, u debelu hladovinu čvrnove vistarije, čije su se grane dalje pružale po ogradi od letvica. Njihov sto je bio odvojen i prekriven uširkanim rožim stolnjakom. Escaj je bio težak i izrezbareni, dobro uglancan. Na sred stola nazazio se crveni karanfil u minijaturen vazi od svetloplave keramike.

Dva kelnera, koja su ih služila, delovala su prijateljski, ali istovremeno prijatno suzdržani, a sažetost menija sugerirala je, po njihovom mišljenju, posebnu pažnju u pripremanju svakog jela. Ispostavilo se da hrana nije bila izuzetna, ali je zato vino bilo hladno i oni su popili bocu i po. Moglo bi se pre reći da su konverzirali nego da su razgovarali, učitivo, usput, kao stari znanci. Izbegavali su opaske koje su se mogle odnositi na njih ili na odmor. Umesto toga, razgovarali su o zajedničkim prijateljima, razmišljali o tome kako su oni sada, govorili o sunčanju i relativnim prednostima kralula u odnosu na prsni stil. Kolin je često zevao.

Tek kada su napustili restoran, probirački se držeći senke, dok su ih dva kelnera posmatrala sa vrha stepeništa, ispred njih se pružala prava avenija koja je vodila od plaže i otvorenog mora prema keju i lagunii; tek tada je Kolin obavio svoj kažiprst oko Merinog — bilo je suviše toplo da bi se držali za ruke — i pomenuo fotografiju. Da li ih je Robert pratio, noseći sa sobom foto-aparat? Da li ih sada prati? Meri je slegnula ramenima i okrenula se. Kolin je takode pogledao iza sebe. Svuda je bilo foto-aparat, ali Roberta, naravno, nije bilo. »Možda«, rekla je Meri, »on smatra da imaš lepo lice.«

Kolin je slegnula ramenima, povukao ruku i dodirnuo svoja rame. »Isuviše sam se sunčao«, objasnio je.

Išli su prema keju. Gomila ljudi je napuštala barove i restorane i kretala se ka plaži. Da bi mogli napredovati, Kolin i Meri su morali napustiti trotoar i ići putem. Kada su stigli do keja, zatekli su samo jedan brodić, koji se upravo spremao da kreće. Bio je nešto manji od onih koji su obično vozili preko zaliva. Kako su kormilareva kućica i dimnjak bili ofarbani u crno, ceo brodić je delovao kao ofucani stari šešir nekog neurednog nastojnika. Kolin je već bio pošao prema njemu, dok je Meri stajala pored stuba i čitala red vožnje.

»Prvo ide drugom stranom ostrva, pa onda, prolazeći pored luke, dolazi na našu stranu«, rekla mu je kad ga je stigla.

Onog trenutka kada su kročili na brodić, vlasnik je ušao u kućicu i upadio motor. Njegova posada — ubočajeno, jedan brkati mladić — podigla je metalni mostić uz mnogo buke. Odjedanput, bilo je samo nekoliko putnika, Kolin i Meri su stajali nekoliko stopa udaljeni jedno od drugog, zureći u pramac.

Kada je kurs uspostavljen i ustavljen, zvuk mašine je prešao u prijatno variranje između dva tona; zvučalo je kao da ih razdvaja samo pola tona. Ostali deo puta — nekih trideset pet minuta — nisu razgovarali; nisu se čak ni pogledali. Seli su na odvojene klupe i nastavili da zure ispred sebe. Između njih je stajala pokunjena posada, koja se mogla videći kroz poluotvorenu vrata kormilareve kućice i koja je povremeno razgovarala sa kormilarem. Meri je položila svoj obraz na lakat. S vremenom na vreme Kolin je zatvarao oči.

Kada je brodić počeo da usporava, kako bi se zaustavio ispred bolnice, Kolin je prešao na Merinu stranu, da bi posmatrao putnike koji su čekali da se ukrcaju. To je bila mala grupa, uglavnom starijih ljudi, koji su, uprkos vrućini, stajali što su bliže mogli jedni drugima, pri tom se ne dodirujući. Meri je takode stajala, zureći u pravcu sledeće stanice, koja se jasno videla iznad namreškane vode. Pomogli su starijim putnicima da se ukrcaju. Posle kratčeg dovikivanja između kormilara i posadice, brodić je nastavio da plove, idući paralelno sa trotoarom po kom su oni hodali onog jutra pre pet dana.

Kolin je stao veoma blizu Meri i šapnuo joj na uho:

»Možda bismo mogli sici na sledećoj stanici i prošetati. Biće brže nego da idemo pored luke.«

Meri je slegnula ramenima i rekla: »Možda.« Nije se osvrnula da ga pogleda. Kako se brodić polako približavao stanicu, momak je počeo odvijati konopac oko stuba, a ona se okrenula i poljubila Kolina u usta. Metalni mostić je bio postavljen i nekoliko putnika se već iskricalo. Nastala je trenutna pauza, kada se činilo da svi oko njih pokušavaju da uspostave ravnotežu, kao i dečoj igri čorave bake. Kormilar je stavio ruku na kormilo i gledao u pravcu posade. Momak je uzeo kraj konopca i počeo da ga namotava oko stuba. Novi putnici su se smestili, ali razgovor još nije otpočeo. Meri je napravila tri koraka preko istrošene namazane palube, prešavši na rasklimatane potamnele daske mostića. Tog trenutka kormilar je nešto oštrot doviknuo mladiću, koji je klimnuto glavom i počeo vući konopac. Sa brodića se začuo iznenadni smeh i nekoliko ljudi je govorilo uglaš. Kolin i Meri su stigli polako, bez reči, duž keja. Prolazili su pored drveća, kuća, zidova, na šta su bacili samo usputne poglede, a onda shvatili da su se oboje zaustavili da vide jesu li prošli ugao sa visokom električnom podstaticom. I tada, među prastarim granama jednog platana, ugledaće poznati balkon, ukrašen cvećem, na kom se nalazila jedna mala figura u belom, koja je isprva samo zurila u njih, a onda im počela mahati. Uz zvuk čamca koji je odlazio začuli su Kerolajn, kako ih doziva. Pažljivo izbegavajući jedno drugom pogled, krenuli su prema prolazu sa leve strane, kojim će doći do kuće. Nisu se držali za ruke.

Sa engleskog: Ljubica Damjanov